

Studentka a učitel gymnázia se zúčastnili technologické znalostní cesty na Tchaj-wan

Kraj Vysočina letos uspořádal již sedmý ročník Technologické znalostní cesty na Tchaj-wan jako odměnu pro osm nejaktivnějších středoškoláků a dva vyučující z regionu.

Účastníci této cesty byli pečlivě vybráni prostřednictvím tříkolového řízení, které zahrnovalo excelentní akademické výsledky, aktivní účast v mimoškolních aktivitách a pokročilou úroveň znalostí anglického jazyka. Pohovory se zaměřovaly na schopnost hbitého reagování na různé podněty a schopnost orientace v aktuálních tématech, stejně jako na technické dovednosti a schopnost práce v kolektivu a adaptaci na nové prostředí. Tímto výběrovým procesem prošli v letošním roce hned dva jedinci z Gymnázia dr. Aleše Hrdličky v Humpolci, a to učitel Luděk Míka a žákyně septimy Veronika Zukalová.

Tato dobrodružná výprava začala 26. března, kdy se naše skupina vydala autobusem na letiště ve Vídni. Odtud jsme odlétali v jedenáct hodin dopoledne. Čekalo nás necelých dvanáct hodin letu, během nichž jsme překonali bezmála dvanáct tisíc kilometrů a posunuli se oproti Humpolci o sedm časových pásem. Únava z cesty ale všechny účastníky rychle přešla, ihned po příletu jsme se vydali objevovat krásy Tchaj-peje. Hlavní město této východoasijské země je kombinací hypermoderních mrakodrapů a historických budov se zakroucenými střechami v čínském stylu.

Naše cesta na konec světa ale nebyla o objevování historických památek. Hned druhý den jsme navštívili policejní velitelství, kde nám ukázali, že celá Tchaj-pej

je protkána systémem kamer a detektorů. Dispečeri monitorující dopravu tak mají na monitorech celé město jako na dlani. Po obědě jsme zavítali do firmy EasyCard, která umožnila na Tchaj-wanu bezkontaktní platby už v době, kdy jsme u nás teprve začínali používat kreditní karty. A nakonec jsme se večer zúčastnili konference o kyberbezpečnosti, během níž jsme diskutovali s žáky a učiteli z místních středních škol a profesory z univerzit.

Třetí den začal návštěvou Národní tchajwanské univerzity, nejprestižnější vysoké školy na Tchaj-wanu. Následovala prohlídka střední školy Da'an, jejíž studenti nám nejen představili školu, ale připravili pro nás také praktický nácvik umění kaligrafie. Pozdní odpoledne jsme strávili v Hospodářské a kulturní kanceláři, kde jsme diskutovali s Davidem Steinkem, vedoucím českého zastoupení.

Víkend jsme věnovali poznávání přírodního bohatství ostrova. Přes hory jsme vyrazili k Tichému oceánu. Další den nám přestalo přát počasí. Teploty spadly o deset stupňů k 22 °C a přihnál se pravý tropický déšť. I přes to jsme se odhodlali zdolat 180 metrů vysokou „Sloní horu“ Xiangshan a užít si výhled na lijákem zmítanou Tchaj-pej.

Zbytek pobytu jsme opět věnovali technologiím, navštívili jsme vědecký park Hsinchu, kde jsme si vyslechli

přednášku o tom, jak mikročipy změny tchajwanskou ekonomiku a umožňují ostrovu udržet si nezávislost. Za mikročipy jsme pokračovali do muzea inovací TSMC, což je největší firma vyrábějící pokročilé mikroprocesory na světě. V biomedicinském centru TIBIS nás uchvátila představa ultramoderních nemocnic budoucnosti.

Co rozhodně nesmí zůstat opomenuto, je návštěva mrakodrapu Tchaj-pej 101 s výhledem na město z výšky téměř 400 metrů. Středeční ráno si pro nás připravilo probuzení v podobě zemětřesení. To nás nijak nepostihlo, pouze jsme se přesvědčili, že místní společnost a architektura jsou na pravidelnou seismickou aktivitu skvěle připraveny. Následovala návštěva Ministerstva zahraničních věcí a přátelská diskuse se zástupcem ředitele Odboru pro evropské záležitosti. Velmi mile nás překvapilo, jakou úctu chovají na Tchaj-wanu k České republice.

A tímto naše dobrodružná cesta skončila. Loučili jsme se s pohostinností místních a jejich pokornou a organizovanou kulturou, s vůní nočních trhů, s vedrem a neskutečnou vlhkostí vzduchu, s červenými lampióny a stále pulzujícími ulicemi. Avšak neodjeli jsme s prázdnou, každý z nás si zpět přivezl vzpomínky na jedenáct výjimečně strávených dní, které v nás zanechaly hluboké stopy.

Veronika Zukalová, 7. O
a Luděk Míka, učitel